

Regeringens proposition

1987/88: 5

om följdlagstiftning till förvaltningslagen på
kyrkans område

Prop.
1987/88: 5

Regeringen föreslår riksdagen att anta de förslag som har tagits upp i bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 17 september 1987.

På regeringens vägnar

Ingvar Carlsson

Sten Wickbom

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås ändringar i lagen (1982: 377) om tillfällig upplåtelse av kyrka och lagen (1982: 943) om kyrkomötet. Syftet med ändringarna är att vissa bestämmelser i dessa två lagar skall anpassas till den nya förvaltningslagen (1986: 223).

Lag om ändring i lagen (1982: 377) om tillfällig upplåtelse av kyrka

Härigenom föreskrivs att 7 § lagen (1982: 377) om tillfällig upplåtelse av kyrka skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 §

Kyrkorådets beslut enligt denna lag skall omedelbart gälla.

Kyrkorådets beslut får överklagas hos domkapitlet *genom besvär*. Utöver vad som följer av förvaltningslagen (1971:290) får *besvär* anföras av ledamot i kyrkorådet.

Kyrkorådets beslut får överklagas hos domkapitlet. Utöver vad som följer av förvaltningslagen (1986:223) får *beslut överklagas* av en ledamot i kyrkorådet.

Domkapitlets beslut får inte överklagas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1988.

Lag om ändring i lagen (1982: 943) om kyrkomötet

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1982: 943) om kyrkomötet¹ dels att 3, 23–25, 40, 43, 45 och 48 §§ skall ha följande lydelse, dels att rubriken närmast före 22 § skall lyda "Överklagande av val m. m."

Nuvarande lydelse

Centrala valmyndighetens beslut enligt 2 § får överklagas hos riksdagens valprövningsnämnd genom besvär. Valprövningsnämndens beslut får inte överklagas.

Val av ledamöter av kyrkomötet och beslut varigenom ersättare har utsetts till ledamot får överklagas hos riksdagens valprövningsnämnd genom besvär.

Besvärshandlingen skall ges in till domkapitlet och vara detta tillhanda inom tio dagar efter det att valet avslutades. Om en besvärshandling har kommit in till valprövningsnämnden före besvärstidens utgång, skall den omständigheten att inlagan kommit in till domkapitlet först därefter dock inte föranleda att besvären lämnas utan prövning.

Snarast möjligt efter besvärstidens utgång skall domkapitlet samtidigt kungöra samtliga besvär som har anförts och sända besvärshandlingarna till valprövningsnämnden. Kungörelsen införs i ortstidning inom valkretsen. I kungörelsen anges viss kort tid inom vilken förklaring över besvären skall ha kommit in till valprövningsnämnden. Domkapitlet skall dessutom skyndsamt inkomma till valprövningsnämnden med yttrande över besvären.

Föreslagen lydelse

3 §

Centrala valmyndighetens beslut enligt 2 § får överklagas hos riksdagens valprövningsnämnd. Valprövningsnämndens beslut får inte överklagas.

23 §

Val av ledamöter av kyrkomötet och beslut varigenom ersättare har utsetts till ledamot får överklagas hos riksdagens valprövningsnämnd.

Skrivelsen med överklagandet skall ges in till domkapitlet och vara detta tillhanda inom tio dagar efter det att valet avslutades. Om skrivelsen har kommit in till valprövningsnämnden före överklagandetidens utgång, skall den omständigheten att inlagan kommit in till domkapitlet först därefter dock inte föranleda att överklagandet inte tas upp till prövning. Valprövningsnämnden prövar om skrivelsen har kommit in i rätt tid.

Snarast möjligt efter överklagandetidens utgång skall domkapitlet samtidigt kungöra samtliga fall av överklagande och sända skrivelserna till valprövningsnämnden. Kungörelsen införs i ortstidning inom valkretsen. I kungörelsen anges viss kort tid inom vilken förklaring över ett överklagande skall ha kommit in till valprövningsnämnden. Domkapitlet skall dessutom skyndsamt yttra sig till valprövningsnämnden. Bestämmelserna i 27 och 28 §§ förvaltningslagen (1986: 223) om omprövning av beslut skall inte tillämpas.

¹ Lagen omtryckt 1985: 892.

Den som vill *anföra besvär* har rätt att hos domkapitlet genast få utdrag av protokoll eller annan handling över förrättningen.

Den som vill *överklaga ett beslut* har rätt att hos domkapitlet genast få utdrag av protokoll eller annan handling över förrättningen.

24 §

I fråga om handläggningen och prövningen av *besvär* som avses i 23 § skall 15 kap. 6, 7 och 9 §§ vallagen (1972: 620) tillämpas.

I fråga om handläggningen och prövningen av *ett överklagande* som avses i 23 § skall 15 kap. 6, 7 och 9 §§ vallagen (1972: 620) tillämpas.

25 §

Den som har valts till ledamot av kyrkomötet utövar sitt uppdrag utan hinder av att valet har överklagats. Om valet ändras, skall den nye ledamoten *intaga* sin plats så snart ändringen har kungjorts. Vad som nu har sagts om ledamot gäller också för ersättare.

Den som har valts till ledamot av kyrkomötet utövar sitt uppdrag utan hinder av att valet har överklagats. *Bestämmelserna om inhibition i 29 § förvaltningslagen (1986: 223) gäller inte val av ledamot av kyrkomötet.* Om valet ändras, skall den nye ledamoten *intä* sin plats så snart ändringen har kungjorts. Vad som nu har sagts om ledamot gäller också för ersättare.

40 §

Val med slutna sedlar får överklagas *genom besvär* hos riksdagens valprövningsnämnd inom fem dagar efter det att resultatet av valet har meddelats. Valet skall gälla utan hinder av att det har överklagats.

Val med slutna sedlar får överklagas hos riksdagens valprövningsnämnd inom fem dagar efter det att resultatet av valet har meddelats. Valet skall gälla utan hinder av att det har överklagats. *Bestämmelserna om inhibition i 29 § förvaltningslagen (1986: 223) gäller inte vid överklagandet.*

I fråga om handläggningen och prövningen av *besvär* skall tillämpas bestämmelserna i riksdagsordningen om *besvär över val* med slutna sedlar inom riksdagen. Vad som därvid sägs om kammarkansliet, kammaren och talmannen skall i stället gälla svenska kyrkans centralstyrelse, kyrkomötet och kyrkomötets ordförande.

I fråga om handläggningen och prövningen av *ett överklagande* skall tillämpas bestämmelserna i riksdagsordningen om *överklagande av val* med slutna sedlar inom riksdagen. Vad som därvid sägs om kammarkansliet, kammaren och talmannen skall i stället gälla svenska kyrkans centralstyrelse, kyrkomötet och kyrkomötets ordförande.

43 §

Svenska kyrkans centralstyrelse får handlägga ärenden endast om ordföranden eller, vid förhinder för denne, vice ordföranden samt minst hälften av de övriga ledamöterna är närvarande.

Svenska kyrkans centralstyrelse får handlägga ärenden endast om ordföranden eller, vid förhinder för denne, vice ordföranden samt minst hälften av de övriga ledamöterna är närvarande. *En ledamot el-*

Som styrelsens beslut gäller den mening som de flesta enar sig om. Vid lika röstetal har ordföranden utslagsröst. Bestämmelserna i 29 kap. rättegångsbalken skall dock tillämpas i sådana personalfrågor där detta skall ske för arbetstagare i allmänhet hos staten.

ler ersättare eller en tjänsteman i styrelsen får handlägga vissa slag av ärenden i den utsträckning som kyrkomötet kan ha föreskrivit.

Föreskrifter om omröstning finns i 18 § förvaltningslagen (1986:223). Bestämmelserna i 29 kap. rättegångsbalken skall dock tillämpas i sådana personalfrågor där detta skall ske för arbetstagare i allmänhet hos staten.

45 §

Centralstyrelsens beslut får överklagas genom besvär hos kyrkomötets besvärsnämnd. Detta gäller dock inte om annat är särskilt föreskrivet.

Centralstyrelsens beslut får överklagas hos kyrkomötets besvärsnämnd. Detta gäller dock inte om annat är särskilt föreskrivet.

48 §

Besvärsnämnden är beslutför när ordföranden och minst tre andra ledamöter är närvarande.

Besvärsnämnden är beslutför när ordföranden och minst tre andra ledamöter är närvarande. *En ledamot eller ersättare i nämnden får handlägga vissa slag av ärenden i den utsträckning som kyrkomötet kan ha föreskrivit.*

Som nämndens beslut gäller den mening som de flesta enar sig om. Vid lika röstetal har ordföranden utslagsröst.

Om det framkommer skiljaktiga meningar vid en överläggning tillämpas föreskrifterna i 16 kap. rättegångsbalken om omröstning i tvistemål.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1988.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 17 september 1987

Närvarande: statsministern Carlsson, ordförande, och statsråden Feldt, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, S. Andersson, Bodström, Göransson, Gradin, R. Carlsson, Holmberg, Wickbom, Johansson, Hultérström, Lindqvist, G. Andersson, Lönnqvist

Föredragande: statsrådet Wickbom

Proposition om följdlagstiftning till förvaltningslagen på kyrkans område

1 Inledning

Den 1 januari 1987 trädde en ny förvaltningslag (1986: 223) i kraft (prop. 1985/86: 80, KU 21, rskr. 202).

Den nya förvaltningslagen ersatte 1971 års förvaltningslag. Den innehåller flera nyheter beträffande handläggningen hos förvaltningsmyndigheterna. Det gäller bl. a. frågor om omröstning då beslut fattas av flera gemensamt samt ordningen då ett beslut överklagas.

I prop. 1986/87: 39 lade regeringen fram förslag till följdlagstiftning till den nya förvaltningslagen. Förslagen godtogs av riksdagen med vissa ändringar och följdlagstiftningen trädde i kraft samtidigt med den nya förvaltningslagen (KU 1986/87: 11, rskr. 59, SFS 1986: 1142–1196). Den innebär bl. a. att särskilda regler om omröstning, överklagande m.m. i vissa lagar på förvaltningsområdet upphävdes eller anpassades till den nya förvaltningslagen.

Regeringen beslutade den 4 juni 1987 att i skrivelse 1987: 2 till kyrkomötet inhämta yttrande över förslag till lag om ändring i lagen om tillfällig upplåtelse av kyrka och lag om ändring i lagen om kyrkomötet. De till kyrkomötet remitterade förslagen överensstämmer med mina lagförslag här, utom i vad avser vissa lagtekniska justeringar i 43 och 48 §§ lagen om kyrkomötet.

Kyrkomötet har i ett yttrande den 27 augusti 1987 behandlat tre frågor om ytterligare ändringar i lagen om kyrkomötet. Jag avser att behandla dessa frågor i det följande. I övrigt har kyrkomötet förklarat sig inte ha någon erinran mot de remitterade förslagen.

Jag avser att nu ta upp frågan om förslag till riksdagen om ändring i de lagar som nämnts nyss. Jag har samrått om denna fråga med chefen för civildepartementet.

2 Föredragandens överväganden

Mitt förslag: Nuvarande ordning behålls när det gäller förfarandet vid överklagande av val av ledamöter av kyrkomötet m. m. En skrivelse med överklagande skall alltså även i fortsättningen ges in till domkapitlet, medan det däremot ankommer på valprovsningsnämnden att pröva om skrivelsen har kommit in i rätt tid. Bestämmelserna i den nya förvaltningslagen om omprövning av beslut skall inte tillämpas vid handläggningen av överklagandet. Lagen om kyrkomötet skall innehålla bestämmelser i dessa hänseenden.

Bestämmelser om omröstning samt vissa andra regler i lagen om kyrkomötet och lagen om tillfällig upplåtelse av kyrka anpassas till den nya förvaltningslagen.

Skälen för mitt förslag: Jag skall i det följande först ta upp frågan om förfarandet vid överklagande av val av ledamöter av kyrkomötet m. m. Därefter skall jag beröra frågor som har att göra med beslutsfattandet i svenska kyrkans centralstyrelse och kyrkomötets besvärsnämnd.

Förfarandet vid överklagande

Enligt den gamla förvaltningslagens regler om *förfarandet vid överklagande* skulle en skrivelse med överklagande ges in till den myndighet som skulle pröva överklagandet. Det var också den myndigheten som prövade om överklagandet hade kommit in i rätt tid.

Den nya förvaltningslagen innebär att förfarandet har lagts om. Bestämmelser om detta finns i 23–25 §§. En skrivelse med överklagande skall enligt den nya lagen ges in till den myndighet som har meddelat det överklagade beslutet. Den myndigheten prövar om överklagandet har kommit in i rätt tid. Om skrivelsen inte avvisas, skall den tillsammans med övriga handlingar i ärendet överlämnas till den myndighet som skall pröva överklagandet.

Omläggningen har samband med den skyldighet för myndigheterna att ompröva sina egna beslut i vissa fall, som införts genom den nya lagen. Skyldigheten gäller i regel även om beslutet överklagas, och myndigheten har då att mot bakgrund av motiven för överklagandet ta ställning till om den själv bör ändra sitt beslut.

De nya reglerna skall dock inte tillämpas, om det i någon lag eller annan författning finns en bestämmelse som avviker från dem (3 § förvaltningslagen). För vissa myndigheter finns särskilda regler om förfarandet vid överklagande, vilka kompletterar eller ersätter reglerna i förvaltningslagen. Flera av dessa regler har anpassats till den nya ordningen i samband med följdagstiftningen till den nya förvaltningslagen (prop. 1986/87: 39 s. 54–60).

I lagen (1982: 943) om kyrkomötet (omtryckt 1985: 892) finns regler om förfarandet vid överklagande av val av ledamöter av kyrkomötet och av beslut varigenom ersättare har utsetts till ledamot. Reglerna finns i 23 §

och innebär i huvudsak följande: Domkapitlets beslut i nämnda frågor får överklagas hos riksdagens valprovsningsnämnd. Skrivelsen med överklagandet ges in till domkapitlet och skall vara detta till handa inom tio dagar efter det att valet avslutades. Snarast möjligt efter överklagandetidens utgång skall domkapitlet samtidigt kungöra alla överklaganden och sända handlingarna till valprovsningsnämnden. Denna prövar om besluten har överklagats i rätt tid.

Överklagandeförfarandet enligt dessa regler företer alltså likheter med både den gamla och den nya ordningen att överklaga enligt förvaltningslagen. Överklagandet ges in till underinstansen liksom enligt den nya förvaltningslagen, men frågan om överklagandet har kommit in i rätt tid prövas av överinstansen på samma sätt som enligt den gamla förvaltningslagen. Denna ordning är föranledd av de särskilda förhållanden som gäller vid fastställande av utgången av val till beslutande församlingar. Det är av stor vikt att så snart som möjligt få fram ett lagakraftvunnet beslut om vem eller vilka som blivit valda. Att låta domkapitlet avvisa för sent inkomna överklaganden skulle, om avvisningsbeslutet överklagades, kunna fördröja handläggningen hos valprovsningsnämnden. Av samma skäl är det enligt min mening heller inte lämpligt att domkapitlet omprövar sina överklagade beslut på det sätt som förutsatts för underinstansernas del enligt den nya förvaltningslagen. Jag har mot denna bakgrund funnit att man bör behålla den nuvarande ordningen när det gäller att överklaga val enligt 23 § lagen om kyrkomötet. Paragrafen bör kompletteras med vissa regler som klargör att den nya förvaltningslagens bestämmelser inte skall tillämpas i dessa avseenden.

Motsvarande ändringar har redan gjorts i vallagen (1972: 620, omtryckt 1985: 203) och lagen (1972: 704) om kyrkofullmäktigval (omtryckt 1985: 204) (SFS 1986: 1163 och 1164).

Jag skall i detta sammanhang också beröra användningen av termen *besvär*. Denna term har utmönstrats ur den nya förvaltningslagen. I stället används den för allmänheten mera lättfattliga beteckningen *överklagande*. I prop. 1986/87: 39 s. 60 anförde jag att man på sikt borde ta bort termen *besvär* även från andra författningar inom förvaltningslagens tillämpningsområde. Riksdagen gjorde inga invändningar mot detta uttalande.

Termen *besvär* förekommer i både lagen om kyrkomötet och lagen (1982: 377) om tillfällig upplåtelse av kyrka. Jag förordar att man där går över till den nya förvaltningslagens terminologi genom att ersätta termen *besvär* med *överklagande* som beteckning på överprövningsinstitutet.

Den som har valts till ledamot av kyrkomötet utövar sitt uppdrag utan hinder av att valet har överklagats (25 § lagen om kyrkomötet). En motsvarande regel gäller för val inom kyrkomötet med slutna sedlar till svenska kyrkans centralstyrelse m. m. (40 §). Reglerna föranleds bl. a. av intresset att ett överklagande inte leder till att mandat är obesatta. I linje härmed torde – liksom när det gäller regeln i 3 kap. 11 § regeringsformen om överklagande av riksdagsval (jfr också 7 kap. 5 § riksdagsordningen) – vara förutsatt att reglerna i förvaltningslagen om inhibition inte skall tillämpas vid överklagandet. Saken har dock inte kommit till otvetydigt uttryck i lagtexten. Uttryckliga regler om förbud mot inhibition gäller däremot i

fråga om val till ledamot av landsting eller kommunfullmäktige (15 kap. 8 § vallagen) resp. kyrkofullmäktig (52 § lagen om kyrkofullmäktigval). Dessa regler har anpassats till den nya förvaltningslagen men kvarstår i sak oförändrade sedan de infördes år 1974 (prop. 1974: 35, KU 21, rskr. 160). Jag förordar att motsvarande regler om förbud mot inhibition tas in även i 25 och 40 §§ lagen om kyrkomötet.

Prop. 1987/88: 5

Omröstning m. m.

Inom förvaltningen används i huvudsak två omröstningsmetoder. Den ena kan kallas den kollektiva omröstningsmetoden eller riksdagsmetoden. Den innebär att ordföranden framställer ett eller flera förslag, som kan besvaras med ja eller nej. Ledamöterna röstar först enligt ett acklamationsförfarande, varefter ordföranden tillkännager vilken utgången blivit. Om en ledamot begär det, skall omröstning ske. De olika förslagen ställs då mot varandra i tur och ordning. Utgången bestäms av vilket förslag som får enkel majoritet. Den andra metoden benämns den kollegiala eller domstolsmetoden. Enligt denna tillkännager ledamöterna sin mening i tur och ordning. Vid röstsammanräkningen segrar den mening som fått fler röster än någon annan. Vid lika röstetal gäller den mening som ordföranden röstat för. I vissa fall kan dock tillämpas en ordning som i princip innebär att vid lika röstetal den mening vinner, som är förmånligast för den enskilde.

En generell reglering av omröstningsförfarandet hos förvaltningsmyndigheter har tidigare saknats. I den nya förvaltningslagen (18 §) slås dock fast att den kollektiva metoden skall användas i första hand (prop. 1985/86: 80 s. 29 ff.).

Förvaltningslagens bestämmelser kan som nämnts sättas åt sidan genom regler i en annan lag eller en förordning. I förarbetena till förvaltningslagen förutskickade jag att det på vissa områden kunde finnas skäl att ha avvikande regler som innebär att den kollegiala omröstningsmetoden tillämpas. Jag pekade därvid bl. a. på en del statliga nämnder, som har en funktion och organisation som liknar domstolarnas (prop. 1985/86: 80 s. 32). Riksdagen gjorde inga invändningar mot detta uttalande.

Mot bakgrund härav har under följdlagstiftningsarbetet omröstningsreglerna för åtskilliga styrelser och motsvarande myndighetsorgan upphävts. Det innebär att förvaltningslagens regler för omröstning enligt den kollektiva metoden fortsättningsvis skall tillämpas. För domstolsliknande nämnder har däremot i regel föreskrivits att de vid omröstning skall tillämpa reglerna i rättegångsbalken om omröstning i tvistemål. Dessa regler tillämpas av domstolarna och innebär att omröstning sker i kollegiala former (prop. 1986/87: 39 s. 65–67).

Lagen om kyrkomötet innehåller omröstningsregler för svenska kyrkans centralstyrelse (43 § andra stycket) och kyrkomötets besvärsnämnd (48 § andra stycket). Jag förordar att reglerna om omröstning i dessa organ anpassas till den nya förvaltningslagens ordning i enlighet med vad som har skett med omröstningsreglerna för flertalet andra statliga myndigheter. Det innebär att omröstning i centralstyrelsen bör ske enligt reglerna i förvalt-

ningslagen utom i vissa personalärenden, där rättegångsbalkens regler om omröstning i brottmålsliksom hittills bör tillämpas. Besvärnsnämnden, vars ordförande skall vara eller ha varit ordinarie domare (47 §), har däremot karaktär av domstolsliknande nämnd. Vid omröstning i besvärnsnämnden bör därför tillämpas reglerna i rättegångsbalken om omröstning i tvistemål (jfr t. ex. 5 § lagen 1974: 1037 med instruktion för valprövningsnämnden).

Kyrkomötet har föreslagit att omröstning i besvärnsnämnden i vissa fall skall ske enligt reglerna i 29 kap. rättegångsbalken om omröstning i brottmål. Förslaget föranleds av ett annat förslag från kyrkomötet att beslut av ett domkapitel eller av ansvarsnämnden för biskopar om att skilja en präst eller en biskop från prästämbetet eller om att för viss tid förklara någon obehörig att utöva ämbetet skall få överklagas hos besvärnsnämnden i stället för som nu hos kammarrätten. Ändringarna bör enligt kyrkomötet träda i kraft redan den 1 januari 1988.

Ett liknande förslag har lagts fram av kyrkoförfattningsutredningen (SOU 1987: 4). Utredningens förslag bereds f. n. inom regeringskansliet. Den av kyrkomötet aktualiserade frågan bör prövas i det sammanhanget.

Jag går härfter över till en fråga om möjligheten att *delegera rätten att fatta beslut* inom svenska kyrkans centralstyrelse och kyrkomötets besvärnsnämnd. Beslutförhetsreglerna för dessa myndigheter är i dag utformade så att beslut endast får fattas om ett visst antal ledamöter är närvarande (43 § första stycket och 48 § första stycket). Det kan dock i praktiken finnas fall då myndigheterna kan behöva fatta beslut med sådan skyndsamhet att det kan vara svårt att hinna sammankalla det antal ledamöter som krävs för beslutförhet. Det gäller t. ex. när en nämnd skall pröva en begäran att lämna ut en allmän handling (jfr 15 kap. 6 § andra stycket andra och tredje meningarna sekretesslagen 1980: 100, omtryckt 1985: 1059). Ett annat exempel är den prövning av om en skrivelse med överklagande har kommit in i rätt tid, som enligt den nya förvaltningslagen skall göras av den myndighet vars beslut överklagas (24 § första stycket förvaltningslagen). Det finns även beslut av förberedande karaktär, beträffande vilka det knappast är sakligt motiverat att kräva beslut av nämnden i plenum.

När regeringen beslutade skrivelsen till kyrkomötet, anförde jag att jag avstod från att föreslå att regler om delegering hos centralstyrelsen och besvärnsnämnden skulle tas in i lagen om kyrkomötet. Jag hänvisade därvid till det i 7 § lagen (1982: 942) om svenska kyrkan (7 § ändrad senast 1985: 868) intagna bemyndigandet för kyrkomötet att genom kyrklig kungörelse föreskriva om verksamheten hos myndigheter under kyrkomötet (jfr punkt 10 första stycket övergångsbestämmelserna till regeringsformen).

Vid beredningen inom kyrkomötet anslöt sig kyrkolagsutskottet (KL 1987: 6) till vad som anförts i regeringens skrivelse om behovet av att kunna delegera beslutanderätten hos centralstyrelsen och besvärnsnämnden i vissa fall. Utskottet ansåg sig dock inte kunna tillstyrka att kyrkomötet genom kyrklig kungörelse meddelade föreskrifter om delegering. Sådana föreskrifter var enligt utskottet inte förenliga med bestämmelsen i punkt 9 tredje stycket övergångsbestämmelserna till regeringsformen där

det föreskrivs att grundläggande föreskrifter om organisationen av myndigheter under kyrkomötet skall meddelas i lag som stiftas av riksdagen efter yttrande av kyrkomötet. I vart fall skulle de stå i strid med beslutförhetsreglerna i 43 och 48 §§ lagen om kyrkomötet, som är en överordnad författning. Utskottet hemställde mot bakgrund härav att kyrkomötet skulle föreslå regeringen att i nämnda lagrum ta in vissa bestämmelser om delegering.

Kyrkomötet biföll emellertid inte utskottets hemställan utan godkände regeringens förslag i fråga om delegering av beslutanderätten hos centralstyrelsen och besvärsnämnden.

För egen del är jag liksom tidigare av uppfattningen att föreskrifter om delegering på det berörda området kan och lämpligen bör meddelas genom kyrklig kungörelse. Kyrkomötets beslut ligger i linje med denna uppfattning. När det gäller den lagtekniska lösningen finns det dock skäl att beakta kyrkolagsutskottets uttalanden. Föreskrifter om delegering i kungörelse kan onekligen synas strida mot beslutförhetsreglerna i lagen om kyrkomötet. Av detta skäl bör i 43 och 48 §§ lagen om kyrkomötet tas in förbehåll som innebär att beslutförhetsreglerna inte tillämpas, när beslut fattas efter delegering enligt föreskrifter i en kyrklig kungörelse.

Kyrkomötet har också föreslagit att vissa regler om förordnande av sekreterare m. m. hos besvärsnämnden tas in i lagen om kyrkomötet. I enlighet med min förut redovisade uppfattning kan emellertid en sådan reglering ges av kyrkomötet i en kyrklig kungörelse. Jag lägger därför inte fram något förslag till lagstiftning i denna del.

3 Upprättade lagförslag

I enlighet med vad jag nu har anfört har inom justitiedepartementet upprättats förslag till

1. lag om ändring i lagen (1982: 377) om tillfällig upplåtelse av kyrka.
2. lag om ändring i lagen (1982: 943) om kyrkomötet.

Förslagen har upprättats efter samråd med chefen för civildepartementet.

4 Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen att anta lagförslagen.

5 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta de förslag som föredraganden har lagt fram.

